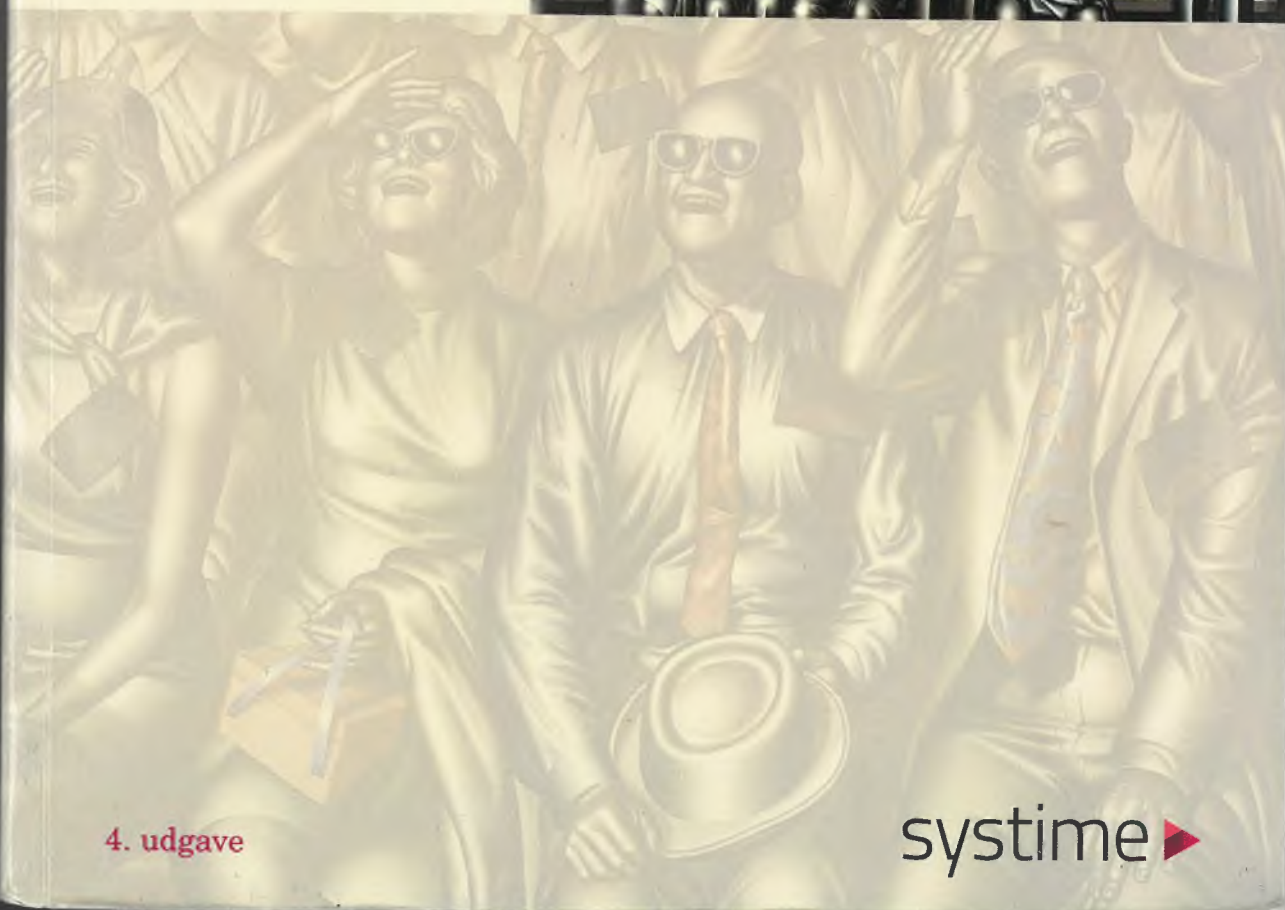

Carl-Johan Bryld

**VERDEN
EFTER
1914**

– i dansk perspektiv

4. udgave

systeme ▶

Danmark – på hvilken side?

Den 9. april 1940 besatte tyske styrker Danmark som et led i en operation, hvis mål var at få kontrol med Norge. Den danske modstand var ubetydelig. En af de mest sejlivede – men helt uunderbyggede – myter i nyere dansk historie går ud på, at den radikale danske udenrigsminister Munch havde aftalt besættelsen på forhånd med tyskerne. Der er intet belæg for denne påstand, som selvfølgelig skyldtes, at den danske modstand var så beskeden. Regeringen var nemlig helt på det rene med, at Danmark ikke ville få hjælp nogetsteds fra, heller ikke fra Storbritannien. I eftertiden har det været diskuteret, om besættelsen kunne være undgået, hvis Danmark havde oprustet i slutningen af 1930'erne. Argumentet er, at Tyskland kun havde få styrker til rådighed til angrebet på Danmark og Norge. Hovedparten af styrkerne var optaget i Polen og stod over for Frankrig og Storbritannien på Vestfronten. Hvis den danske militære styrke havde været større, argumenteres der, ville Tyskland måske have afstået fra angrebet.

Den danske regering og det danske Folketing besluttede at tage besættelsen til efterretning under protest. Dermed indledtes den såkaldte samarbejdspolitik, der bestod i, at det danske politiske system fungerede videre så at sige uantastet, mens Tyskland militært havde kontrol med landet.

P. Munch, der tilhørte Det Radikale Venstre, var udenrigsminister fra 1929 til 1940. Han stod for en konsekvent realistisk udenrigs- og sikkerhedspolitik, der byggede på den kendsgerning, at Danmark ikke havde mulighed for at forsvare sig mod Tyskland, og at ingen stormagt havde evne eller vilje til at beskytte Danmark mod Tyskland.